

Advies betreffende het effect van everzwijnen op het voorkomen van paddenstoelen in (naald)bossen

Nummer:	INBO.A.2012.52
Datum advisering:	19 maart 2012
Auteur(s):	Thomas Scheppers, Jim Casaer
Contact:	Niko Boone (niko.boone@inbo.be)
Kenmerk aanvraag:	e-mail op datum van 28 februari 2011
Geadresseerden:	Agentschap voor Natuur en Bos T.a.v. Carl De Schepper Koning Albert II-laan 20 bus 8 1000 Brussel carl.deschepper@lne.vlaanderen.be

AANLEIDING

Het Agentschap voor Natuur en Bos voert gestructureerd overleg met doelgroepen, o.a. met vertegenwoordigers van de bossector. Een privé-eigenaar stelde daarbij een vraag naar de beschikbaarheid van gegevens omtrent de wildstand van everzwijnen en het voorkomen van paddenstoelen in (naald)bossen.

VRAAGSTELLING

Is er literatuur bekend welke een mogelijke correlatie aantoont tussen everzwijnen en het voorkomen van paddenstoelen in (naald)bossen?

TOELICHTING

Verschillende studies behandelen de impact van everzwijnen op zowel de flora en de fauna als op de bodemgesteldheid. Voorbeelden hiervan zijn de review door Massei & Genov (2004) en Marechal (2005). Specifiek over de relatie tussen everzwijnen en paddenstoelen werd één studie gevonden (Génard *et al.*, 1988) (bijlage 1). In deze studie werden 105 feces van everzwijnen verzameld in een Frans mediterrane gebied en microscopisch onderzocht op de aanwezigheid van ectomycorrhiza paddenstoelen.

De auteurs bespreken de rol van het everzwijn in de rekolonisatie van paddenstoelen in ontboste zones. Deze is volgens hen sterk verschillend van deze van kleine zoogdieren, die grote hoeveelheden paddenstoelen eten. In tegenstelling tot het everzwijn kunnen kleine zoogdieren in hoge dichtheden voorkomen. Het gaat om dichtheden tot 40 individuen per ha. Voor everzwijn wordt een dichtheid van 7 individuen per 100 ha vermeld. Bovendien zijn kleine zoogdieren goed verspreid over het gebied en hebben ze een snelle intestinale transit. Hierdoor is de dichtheid van hun feces op de grond aanzienlijk. Niettegenstaande hun feces minder volumineus zijn in vergelijking met deze van everzwijn, is de concentratie van sporen in hun feces veel hoger. Op basis van deze argumentatie stellen de auteurs dat de rol van everzwijn bij de rekolonisatie van paddenstoelen in ontboste zones, minder efficiënt zou zijn dan deze van kleine zoogdieren. Een stelling die volgens de auteurs nog bevestigd moet worden.

Anderzijds vermelden de auteurs dat het everzwijn een rol kan spelen in de genetische uitwisseling tussen populaties van ondergrondse paddenstoelen behorend tot verschillende bossen. Dit komt omdat everzwijnen dagelijks grote afstanden afleggen, zich verplaatsen van bos naar bos, en hun feces relatief verspreid zijn in de ruimte. Op deze manier zouden ze een rol vervullen die de kleine zoogdieren omwille van hun beperkte home range niet kunnen vervullen. Ook deze hypothese moet volgens de auteurs nog bevestigd worden.

CONCLUSIE

Over de relatie tussen everzwijnen en paddenstoelen werd één studie gevonden. De auteurs stellen dat de rol van everzwijn bij de rekolonisatie van paddenstoelen in ontboste zones, minder efficiënt zou zijn dan deze van kleine zoogdieren. Anderzijds vermelden de auteurs dat het everzwijn een rol kan spelen in de genetische uitwisseling tussen populaties van ondergrondse paddenstoelen. Dat komt in hoofdzaak door de grote mobiliteit van everzwijnen.

REFERENTIES

Génard, M., Lescourret, F. & Durrieu, G. (1988). Mycophagie chez le sanglier et hypothèses sur son rôle dans la dissémination des spores de champignons hypogés. *Can. J. Zool.*, 66: 2324-2327.

Maréchal, C. (2005). Evaluation de l'impact des populations de sanglier sur la biodiversité. Synthèse bibliographique, vérification de la pertinence des outils législatifs et de gestion, élaboration d'une méthodologie d'étude de terrain. ULg-DGRNE, Min. Rég. wall., 56 pp.

Massei, G. & Genov, P. V. (2004). The environmental impact of wild boar. *Galemys*, 16: 135-145.

BIJLAGEN

Bijlage 1: Mycophagie chez le sanglier et hypothèses sur son rôle dans la dissémination des spores de champignons hypogés (Génard et al., 1988).